Ч. 128 Неділя 9 (22) червня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Подорож Архікн. Франца Фердинанда на коронацию до Льондону. — Франция заводить дволітну службу войскову. — Чутка о замаху на короля Едварда).

В справі виїзду Архікнязя Франца Фердинанда на коронацию анґлійского короля Едварда доносять будапештеньскі ґазети що слідує: Архікнязь Франц Фердинанд буде на коронациї короля Едварда в Льондоні яко заступник Цісаря і Короля. Єсть звичаєм, що в такій подорожи супроводить князя більша дружина з тих кругів, котрі не належать до звичайної дружини двору. І тут увзгляднено щоби Архікнязя, котрий їде в заступстві Цісаря і Короля, супроводили горожани обох половин держави, при чім єсть зовсім виключений намір якого небудь федералістичного уґрупованя в складі тої дружини. Яко заступник Угорского Короля буде в дружині Архікнязя знаходити ся угорский лицар ґр. Фестеріч.

На вчерашнім засіданю комісиї войскової францускогo сенату, в котрій раджено над заведенем дволітної служби войскової, пояснив міністер війни Андре основно, в який спосіб можна би покрити брак 50.000 людий, котрий показав би ся внаслідок скасованя третого року служби. Він доказував, що брак той покрили би помічні відділи, котрі доставили би 6.000 людий; відтак треба з'орґанізувати на ново сторожі пожарні, позносити школи музики артилерийних і женийних корпусів і т. п. а в той спосіб зискалось би знову ще 8000 людий. Крім того треба буде сім тисяч підофіцирів, десять тисячів капралів і двайцять тисячів рядових з'обовязати на ново до служби. Загально гадають, що проект закона о знижене літ служби буде ще сего року предложений сенатови а відтак палаті послів.

Деякі сенатори і ґенерали противлять ся сему проектови. Сенатор Лямарцель доказував, що після его погляду заведене дволітної служби у войску було би більшим нещастем як програна битва. Военного духа треба удержати, а дволітна служба як-раз его ослабить. На то сказав єму міністер війни Андре, що для францускогo вояка то байдуже. Наші закони — сказав міністер — так само добрі як і німецкі а францускийвояк варт більше як німецкий. — Деякі ґенерали на пенсиї, запитані, яка їх думка о дволітній службі войсковій, відповіли так: Ґен. Воазен сказав, що таким законом заведено би просто національну ґвардию. Хто буде голосувати за тим законом, той буде голосувати за розірванем Франциї на кусні. Подібно висказав ся і ґен. Жомон, а ґен. Ґаліфе каже, що тепер лагодять похорон всякій армії, з котрою би ще можна числити ся. Не буде вояка, то й не буде границї. Ідеал правительства дати кождому Французови добру посаду в державі.

В Льондоні розійшла ся була оногди чутка о замаху на короля Едварда, а парискі ґазети дістали вість з Льондону, що тамошна полиция не хоче в сїй справі нічого сказати; звістно лиш тілько, що в тій части міста, де мешкають анархісти, відбули ся численні арештованя. Може бути, що вість о замаху на короля стоїть в звязи з его нездужанем, котре має бути досить велике і лікарі наказали королеви доглядати ся.

Новинки.

Львів дня 21 го червня 1902.

— **Іменованя.** Міністерство віроісповідань і просьвіти іменувало дра Иосифа Семирадского профессора львівского університету у Львові консерватором для справ І. секциї, а дра Александра Колессу, професора університету у Львові, консерватором для справ секциї III. (рускі архівалія) для повітів політичних: Броди, Бережани, Чесанів, Городок, Яворів, Камінка струмилова, Львів, Мостиска, Перемишляни, Рава руска, Сокаль, Тернопіль, Збараж, Золочів, Жовків і для округа міста Львова, обох на пять літ. — П. Міністер скарбу іменував старшого официяла уряду льотерийного в Празї Мечислава Твардовского контрольором уряду льотерийного у Львові.

— **Впреосьв. Митрополит Шептицкий** перебував минувшої пятниці на канонїчній візитациї в місточку Янові коло Теребовлї, нині в суботу має бути в Струсові, а в неділю і в понеділок в Прошовій коло Микулинець.

— **Нові стипендийні фондациї.** В 1901 році засновано кілька стипендийних фондаций, а заряд

81) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

Страх імив серце вдовиці. Якесь зловіще прочуте взяло ся єї, коли она прислухувала ся крикам гасячих, голосам бубнів, та сиґналам труб войска, котре спішило королеви на поміч.

Тепер дійшов аж до неї глухий гук спадаючих бальків і валячих ся стін.

На єї тоненьких устах проявив ся тогди усьміх, і она подумала собі: Може то привалило короля і мого зятя, котрий не заслужив ся в тім, що ми не згинули в ганьбі, а котрий по тім, що стало ся під Кадешем, буде держати ся свого терпеливого пана, як теля корови.

Набрала нової відваги, і вже чула в души голоси етіопских войск, що проголошували намістника королем. Виділа вже Ані'го в короні горішного і долішного Єгипту, сидячого на Рамзесовім тронї, а себе саму коло него, в поединчій, але дорогій як рідко сукни. В маєтности Мени, котру він повинен був збільшити і очистити з довгів, виділа ся господинею, разом зі своїм сином і доньскою, і новий величавий плян наповнив єї запаморочаючою надією. Може Неферт в сїй хвили стала вже вдовицею, і чому би то не пощастило ся намовити Ані'го, щоби він єї дитину, найкрасшу в Єгипті женщину, взяв собі за жінку? Тоді була би она королевою-матірю, всемогучою, і ніхто не сьмів би їй нічого сказати. Проводиря Паакера уважала вже від давна за кинений в кут знаряд, котрий чекав ще лиш на то, щоби его знищити. Его маєтність могла може колись перейти на єї сина, котрий відзначив ся під Кадешем, а котрого Ані мусів незадовго зробити своїм поводатором або вождом возових борців.

Любуючись оттакими гадками, ходила она щораз скоршим кроком, то в один бік, то в другий, і забула на всяку обаву.

Аж ось вбіг до намету єї двірский старшина, котрого она сим разом вислала була на місце пожежі, і зі всїма ознаками перестраху приніс вість, що король і его поводатор стоять серед поломіни на вузкій ослонї, і коли не стане ся якесь чудо, то пропадуть.

— Кажуть, що якісь палії підложили огонь, а він, дворский, побіг, щоби їй дати знати, коли попри него несли тіло проводиря Паакера, — его пізнали по перстени на его пальци, — і бідного Нему, котрого пробила стріла.

Катуті мовчала, а зітхнувши глубоко, спитала: А сини Рамзеса?

— Дякувати богам — відповів дворский — їм удало ся спустити ся на землю по повязаній одежи; кількох було вже на земли, коли побіг від огню.

Катуті посумніла і вислала его знову.

Хвилї в часї его неприсутности були для неї днями. Від бурливого зворушеня аж грудьми носила, то знов запирала дух в собі і замикала очи, мов би від страху завмирала.

Наконець, давно вже по всході сонця, прибіг дворский знову.

Блїдий і дрожачий, ледви що ще міг промовити, впав він перед вдовицею на землю і відозвав ся жалібним голосом: Ох, ся ніч! Абись ся не перепудила, господине! Нехай тебе потішить Ізіс, котра також виділа, як гинув єї син знаний в борбі за свого вітця і короля, а Амон, великий бог Теб, нехай додасть тобі сили! Нашу гордість, нашу надію, твого сина убили спадаючі бальки.

Блїда як смерть і як би закаменїла, навіть сльози не станули їй в очах, вислухала Катуті ті слова.

Мовчала довший час, а відтак спитала глугим голосом: А Рамзес?

— Боги таки ласкаві! — відповів дворский; — він уратований, его виратував твій зять Мена!

— А Ані?

— Згорів! Так згорів, що его тіла не можна було розпізнати. Его пізнали лиш по тім диядемі, який мав підчас торжества.

Катуті дивила ся у воздух, а дворский відскочив перепуджений від неї, як би від якої божевільної, коли она замість плакати, стиснула малі руки, вкриті перстенями, в кулаки, і підняла їх в гору та зареготала ся глумли-

поручено краєвому виділови. Між иншими стипендиями є одна, яку можуть побирати виключно Русини, а другу Поляки і Русини. Першу фондацию в квоті 12.000 кор. утворив бл. п. Василь Волян, професор черновецкого університету і призначив стипендиї з неї для двох убогих учеників-Русинів в Перемишли. Сю стипендию роздає збір професорів, а першеньство застережено для свояків фондатора, замешкалих коло Перемишля. Фондация бл. п. Антона Бельского в квоті 6.000 кор. призначена для учеників і учениць кат. религії Поляків або Русинів, з першеньством для свояків фондатора.

— **Будова школи.** Краєва рада шкільна признала громаді Покурява повіта косівского, безпроцентову позичку в сумі 5.000 корон на будову школи.

— **Вечерниці замість прогульки.** Товариства „Кружок українських дівчат“ і „Січ“ у Львові з причини заповідаючої ся непогоди устроюють завтра в неділю в комнатах „Руской Бесїди“ вечерниці з подібною програмою, з якою мала бути прогулька на Погулянці. Закуплені білєти вступу на прогульку є важні й на вечерниці. — *Комітет.*

— **Землетрясенє.** Оногдашнє землетрясенє, яке далось було почути в Інсбруці, було чути в цїлім Тироли. — Вчера знов дало ся почути землетрясенє в Картаґенї.

— **Що можна зробити з людского тїла.** На підставі розслїдів скількости і якости первотворив, з яких складає ся тїло чоловіка, починив один француский хемік інтересні обчислення, котрі подаємо в скороченю. І так в тїлї чоловіка єсть тілько білка і жовтка, що можна би з того зробити 1200 курячих яєць. Коли би тїло людске перемінити в теч, а теч сю відтак в пару, то повстав би ґаз о об'ємі 98 кубічних метрів. В звичайнім станї має тїло людске в собі тілько зелїза, що можна би з него зробити 7 грамів цьвяхів; єсть дальше в нїм тілько фосфору, що можна би 820.000 сїрників заосмотрити в фосфорові головки, а з вугля знов, яке знаходить ся в тїлї, можна зробити 65 великих олівців. З инших складових частий людского тїла можна зробити 20 ложочок соли, 59 кусників цукру і 42 лїтрів води.

— **Щасливі спадкоємці.** В Ґединґ, в долїшній Австрії, померла сими днями 72-лїтна халупниця Катерина Бавер. Єї знали яко маючу особу і длятого всї дивували ся не мало, коли по єї смерти єї правні спадкоємці не знайшли нїяких гроший. Свояки покійницї перестали вже були шукати і вернули до Відня, де служать в однім великім заведеню державнім. Там їх знакомі стали собі кпити з бідних спадкоємців, а хтось ще й запитав їх глумливо: А чи ділї в помості ви заглядали? — Се питанє не дало спокою сестрінкови помершої; він взяв відпустку і поїхав до Ґединґа, став там знову докладно шукати і дїйстно знайшов в помості одну дошку, котру можна було підоймити; він підніс єї і знайшов під нею три книжочки каси ощадности на загальну суму 48.000 кор. Щасливі спадкоємці, котрі такої спадщини не сподївали ся, відобрали вже спадщину.

— **Самоубийство.** В парку Йордана в Кракові відобрав собі вчера житє якийсь Петро Костельняк з Теребовлї, стрілившн собі три рази в голову з револьвера.

— **Ізза пса.** Повітовий суд віденьский на Йозефштадтї розбирав вчера і видав вирок в неабиякій справі. Урядник зелїзницї Шварц запізвав якогось Ванека, члена ради повітової і місцевої ради шкільної із слїдуючої причини. Одного разу вечером сидїли оба в реставрациї. Коли пес п. Ванека став Шварцови докучати, він тогди трутив его від себе, а Ванек сказав на то до Шварца: Дайте спокій мому псови, бо дістанете в лице! Шварц за то запізвав Ванека за обиду чести, а суд засудив Ванека на заплачене 1000 корон кари.

— **Про катастрофу в Бережанах** наспіли тепер слїдуючі вісти: Розказують, що воздушна труба розпочала ся на Марцелївцї за Бережанами. Насамперед вдарив грім, але блискавка не долетїла до землї, лиш зробив ся з неї огнистий туман, котрий ставав щораз більший і в тій хвили настав страшенний вихор, котрий цїлий той туман поніс в сторону як до міста. Та огниста маса перелетїла понад містом. Зробив ся крик, що десь горить, але годї було знати де. Воздушна труба переходила лиш одною стороною, так, що люди, стоячі на кількадесять кроків від місця, котрим ішла труба, не чули нї найменшого подуву вітру.— З иншої сторони доносять, що воздушна труба настала о 8 годинї 45 м. і почала ся від фільварку Марцелївка, та ішла в напрямі північно-західнім через передмістя Адамівка і Місточко до села Лїсники. Около 8 години рано дня 19-ого с. м. падав великий дощ і гриміло слабо. Сонце виглянуло на хвильку зпоза хмар, а відтак около пів до 9 рано дав ся чути в горі страшний шум мов би від надходячого граду а рівночасно видко було у воздусї лїтаюче листє та кусні дерев, а на земли дерева гнули ся в дугу від вихру. Труба ішла лиш вузонькою смугою, широкою ледви на кілька метрів, і нищила лиш то, що засягнула. Цїле з'явище тревало всего може мінуту. Сила цикльону була страшенна. Мурований дім адвоката др. Чайківского трохи попукав, а з другого его дому, що тепер будує ся, зірвало вежочку. Досить грубе дерево що стояло перед домом, вихор скрутив і зломив в половинї пня. Фотоґрафічна робітня „Гелена“ щезла зовсїм, а декорациї висять о кількасоть кроків дальше на деревах. Найбільше ушкоджені: реальність товариства „Надїя“, з котрої дах зовсїм зірвало, дім і вілля дра Чайківского, реальність Блашкевича, дім поручника Ґінцля і стара хата пекаря Шусткевича. Цїла катастрофа лишила по собі в Бережанах не лиш слїди нещастя, але й дуже велике враженє; люди ходять тепер цїлими громадами на місце катастрофи, і оглядають, що цикльон наробив. На щастє з людий нїхто не згинув.

— **Звичайний конець легкодушного спекулянта.** У Відни зник перед кількома днями без слїду піднаємник готелю „Zur Post“ при Фляйшмаркт, Іван Ґольвіцер, підозрілий о зесконтованє фальшивих векслів на 20.000 К. З заводу був він пекарем і цукорником, однак в минувшім роцї покинув одно і друге, і отворив при ул. Ренвеґ реставрацию. Коли в листопадї минувшого року властитель нововибудованого великого готелю „Zur Post“ шукав піднаємника, зголосив ся Ґольвіцер зі своєю офертою, і взяв готель в аренду, не маючи потрібних

во на весь голос. Але перепудившись свого власного голосу, замовкла зараз і споглядала стовпом в землю.

Не чула і не виділа, як крізь браму єї намету увійшов начальник сторожі безпечности, котрого називали: „оком і ухом короля“, і в супроводї кількох офіцирів і одного писаря станув перед нею та закликав єї по імени. Аж коли дворский зі страхом дотулив ся єї, она опамятала ся, мов би пробудила ся з глубокого сну.

— Чого хочеш в моїм наметї? — спитала она урядника, випроставувшись гордо перед ним.

— В імени старшого судиї з Теб — сказав командант сторожі безпечности — арештую тебе і веду тебе перед суд, щоби ти оправдала ся перед найвисшим судом, бо тебе тяжко обжаловують о найбільшу зраду, о наміренє убитє короля та о підпаленє.

— Я готова — відповіла вдовиця а на єї устах проявив ся глумливий усьміх.

Відтак з властивою собі повагою показала на крісло і сказала: Сїдай собі, заким я уберу ся!

Урядник поклонив ся, але не рушив ся і стояв коло дверий намету, підчас коли она зачала укладати собі чорне волосє, заложила на чоло диядем, отворила скриночку з мастями і виймила з неї борзо фляшинку з скоро дїлаючою отруєю стрихнос, котру вже перед кількома місяцями роздобула собі через Нему від Гекти.

— Подай менї зеркало! — відозвала ся она до служницї, котра дрожачи сиділа в кутику на земли.

Відтак подержала собі металевий кружок перед лицем так, що урядник не міг єї видїти, приложила фляшинку до уст і випила одним духом. Зеркало випало їй з рук, она заточила ся і смертельний корч згорбив єї в двоє, урядник прискочив до неї, а она вже вмираючи подивила ся на него і ще сказала виразно: Моя гра страчена, але й Аменї'го також, і Аменї'го, скажи то єму, не зискає нїчого! — Она повалила ся на землю, вимовила ще зтиха імя Неферти, а відтак крикнула як не своїм голосом і стала трупом.

Коли напиток щастя для поодинокого чоловіка підстоїть ся так що стане чистий як найяснїйший кришталь, то судьба лиш рідко коли не впустить до него мутної каплї горя. Але за то не треба на ню гнївати ся, бо як раз тота капля нагадує нам, що треба дарів житя в міру уживати і бути вдячним.

Катутина насильна смерть закаламутила блаженну розкіш Мени і Неферти, але обоє аж тепер почули добре вагу своєї любови.

Мена мав заступити своїй жінцї матїр і брата, а Неферт мала неодно направити, що погибша завинила супротив єї мужа.

Они відчували тепер, що зійшли ся знову разом не лиш для розкоші, але щоби взаїмно себе підпирати і двигати.

Повен вдячности для небесних, що не дали згинути єму і его родинї, покинув Рамзес пожарище, що ще курило ся.

Він приказав зарізати на жертву несчислиме множество волів і обходити сьвято радости в цїлім краю; але важкий сум наповнив его серце з тої причини, що він став ся жертвою обманьства. Як завсїгди, коли почув, що рівновага его душі нарушена, забажав він і тепер хвилї самоти і сказав завести ся до намету уставленого для него борзо в таборі.

До Анї'го пишного помешканя не хотів зайти, бо єму здавало ся, як би то було помешканє прокаженого, зараженє зрадою і брехнею.

Цїлу годину позіставав сам один, порівнував то зло, якого зазнав від людий з радістним і добрим і прийшов до переконаня, що се послїднє тамто значно переважало. Коли хвиля за хвилею пригадував собі подїї сего рана, набрав повної сьвідомости того, як велику вдяку винен він не лиш небесним, але й своїм приятелям на земли. Бути вдячним, подумав він собі, учила тебе твоя мати, учив й ти сам своїх дїтий. Побожним єсть, хто показує ся вдячний богам, а добрим той, хто не забуває на вдяку, яку винен людем.

Все огірчене покинуло его, коли він казав закликати Бент-Анату і Пентаура до свого намету. Казав своїй донцї розповісти, як то було, що она полюбила поета, перебивав їй при тім нераз похвалою і наганою, а батьківска радість наповнила его серце, коли руку своєї улюбленої дитини поклав в руку поета.

Бент-Анат щаслива сперла головку на грудь внука Асси, але й не менше радо була би притулила ся до Пентаура сина городника.

— Ти тепер один з наших — сказав Рамзес і казав поетї лишитись при нїм, коли вістникам, послам і товмачам велїв закликати до себе азийских князїв, що ждали в своїх наметах по тамтїм боцї Нїлю, щоби заключити з ним договори важні на довгї часи.

Заким они явили ся, увійшли сини фараона до намету свого батька і тут довідали ся від самого короля, з якого роду походить Пентаур і що они мають бути сестрі за то вдячні, коли в нїм зискають нового брата.

Зі щирою радостию пожелали князї щастя красній благороднїй парі, особливо же щиро молодий Рамері.

Тому казав король виступити з ряду своїх братів і подякував єму за его відважне дїло ратунку нинїшного рана.

Вже під Кадешем наділив він его одежию мужчин [1]). Тепер іменував его командантом одного полку возових борців і повісив єму на шию окрасу з львом [2]) за хоробрість.

Князь подякував на колїнах свому батькови. Той обняв обіруч его кучеряву голову і сказав: Красними дїлами заслужив ти собі на

[1]) Старшина корабельний Агмес розповідає в написи в своїй гробници в ель-Каб, що его убрали в „одежу молодого мужчини“ і він „взяв собі хати“, значить ся, що він оженив ся.

[2]) Ту відзнаку, котру можна сьміло назвати „ордером льва“, дістав був н. пр. польний полковник Амен ен Геб, за Тутмеса III.

до такого великого підприємства фондів. На додаток мав він инші, давнійше затягнені довги лихварскі, котрі від тепер скоро росли, а ту вірителі почали чим раз усильнійше домагати ся заспокоєня. Ціла єго надія ратунку була в готели, тимчасом ожидана фреквенция в ново отвореній реставрациі готеєовій завела єго цілком, а надто спотикав ся він що хвиля з великими перешкодами і трудностями в реклямованю готелю і реставрациі, помимо того, що обертав на то великі суми. Остаточний результат того безуспішного борикання ся з неповодженєм в інтересі і безнастанних клопотів грошевих був такий, що коли лихварі стали єму грозити отворенєм конкурсу, пофальшував він на векслях підписи своїх бувших спільників пекарні, до котрої вже не належав, і тихцем винїс ся з Відня.

— **Заробок можна найти всюди**, але треба єго шукати і розумно до него брати ся. Ми вже нераз вказували, на торговлю покладками і радили нашим господарям а особливо крамарям брати ся до неї. Тепер читаємо в „Ділі“ в сій справі ось що: Торговля покладками, се такий інтерес, що при нім звичайний собі галицкий жидок по недовгім часї ставить камениці. Починає нарешті до того розуму приходити поволи і наш нарід і от пр. в богато селах підгаєцкого повіту взяв ся він до сеї торговлї, хоч що правда, є она лиш у найперший стадії розвитку. Почин дала мин. року читальня в Середнім, що раз на тиждень стала висилати свого крамаря у село з кошиком і сей скуповує покладки так само, як се перед тим робив посередник з найблизшого місточка. Покладки відвозять ся відтак на торг, де купує їх жид з Підгаєць і оттак не великим трудом позбули ся люди одного посередника торговельного, а крамниця заробляє річно 150 до 200 кор. Не диво, що нарід з сусїдних сел з власної ініцiативи торгує також покладками і вже придумує над способами, як би зорґанізувати згадану торговлю на ширші розміри. В тім ділі віднесли ся вже читальні до „Просьвіти“ у Львові за порадою і мають надію, що се товариство дасть товчок до ширшої та загальної акциї в тім напрямі. Та заки се стане ся, нехай отся звістка про купецкий рух серед нашого мужицтва спонукає нашу інтеліґенцию по селах, аби всюди наклонила чи то читальні чи самостійних крамарів до торговлї покладками отсим на разі напростійшим способом, бо справді велика шкода кождого сотика, що нам чужі так легким трудом відбирають. А рівночасно берім ся від разу до поважних нарад над дальшим, ширшим розвитком отсего торговельного промислу, а відтак може й до заснованя окремої акцийної спілки. На всякий спосіб не вільно справи легко брати.

— **Вірний Бурам.** У Відни застрілив ся тими днями з револьверу 13-літний хлопець Леопольд Вінклер. Причиною самоубийства було заключенє мира в полудневій Африці. В минувшім році зібрав Вінклер кружок товаришів і утворив товариство, котрого члени присягли вірність Бурам, а сам в товаристві двох инших хлопців вибрав ся до Трансвалю. Однак єго зловили і відставили до родичів. Малолітний самоубийник полишив лист, в котрім пише: „Присягу мою стверджую смертию, есьм вірний прапорови Бурів“.

— **Траґедия любови.** На стациї північної зелїзниці в Прерові на Мораві відбула ся вчера така сензацийна сцена. З поїзду, що їхав з Відня до Львова вийшла на стациї в Прерові якась дама, що їхала до Львова. Як раз під ту пору над'їхав з Кракова поїзд особовий, з котрого крім инших пасажирів, висїла також якась молода пара. На вид тої молодої пари тота дама їдуча до Львова, крикнула голосно і зімліла та впала на землю. Люди кинулись єї ратувати, а она коли прийшла до себе розповіла таку історию. Той молодий мужчина був давнійше єї милим, а коли она почула ся матірю, він виїхав з Відня, де разом мешкали, обіцюючи, що з нею пізнїйше оженить ся. З разу писав до неї частійше, опісля надходили листи щораз рідше, а наконець дістала відомість від приятеля свого милого, що єї милий занедужав небезпечно. В тиждень пізнїйше одержала друковану посмертну картку, повідомляючу єї о смерти свого милого, котрого вже від тиждня уважала за помершого, а тепер побачила єго, що він вибрав ся зі своєю жінкою в повесїльну подорож. Ціла та сцена зробила на жінцї того чоловіка так велике вражінє, що она постановила подати о розвід.

Господарство, промисли і торговля.

— **Стан засївів в Австриї** в половині червня. Жито заповідає ся пересічно середно, пшениця взагалі троха лучше ніж жито. Озимина в послїднім часї значно поправила ся. Переважно можна надїяти ся середно добрих зборів. Ріпак є досить добрий, меньше удала ся кукурудза, а цукрові буряки переважно добрі.

Телеґрами.

Відень 21 червня. Мін. Резек був вчера на авдиенциї у Є. В. Цісаря і як зачувати з достовірного жерела Цісар не приняв єго димісиї. Яко чутку подають також, що президент кабінету др. Кербер хоче скріпити свій кабінет членом німецкої партиї.

Берлин 21 червня. Після приватних вістий з Льондону стан здоровля короля Едварда єсть о много гірший, як то подають урядові вісти. Король має бути хорий на серце і зараз по коронациї вибирає ся на курацию до Марієнбаду.

Льондон 21 червня. Бюро Райтера оголошує, що в Льондонї рішучо не знають нічого о якімсь замаху на короля, ані о арештовану анархістів.

Париж 21 червня. До філії банку францускoго в Лярош, над рікою Йоною, добули ся злодії і украли 120.000 франків самими 20-франківками. — Для потерпівших на Мартиніцї зібрано 3 міліони франків.

похвалу і нагороду від твого виратованого батька, котрий вдоволений, що має такого сина; але король, що стереже законів [3]) і править судьбою сего краю, повинен би на тебе погнївати ся, а може й укарати тебе! Тобі було трудно піддати ся примусови школи, в котрій учимо ся послуху щоби опісля справедливо виконувати штуку приказуваня, і заким ми тебе покликали, ти виїхав з Єгипту і вступив до войска. Ти відвагою і силою показав ся яко мужчина, але яко нерозважний дїтвак що до розумної розваги, котрої син геройского роду може труднїйше ввучити ся, як завзятого рубаня мечем. Без науки станув ти побіч тих, що знають ся на штуці военній і які були наслїдки того? Такі, що ти два рази попав ся в неволю ворога і два рази мусів я тебе викуплювати.

Король Данаїв вернув тебе в заміну за свою доньку, котру Мена держав в своїм наметі. Він тішить ся вже давно відзисканою дитиною, а ми випустили з рук найуспішнїйше средство, котрим могли від володїтеля гордих мореплавців на островах і північнім побережу великого моря [4]), що стають щораз могутнїйші і сильнїйші, узискати кріпке і тревале приреченє мира.

Оттак, необачна самоволя хлопця пошкодила красному дїлу, котре тепер має бути доведене до кінця. Нинї менї то особливо прикро, що мушу наганою пригнобити твого духа, котрого піднїс похвалою. Та й не хочу тебе карати, лиш научити і остерегти. Машина державна то як ті черпаки над Нілем, в котрих колеса зачіпають зубами одно в друге. Коли одно попсує ся, то й все стане, хоч би й як були сильні воли, що обертають черпак. Кождий з вас, і то собі запамятайте, єсть одним головним колесом в штучній машинї державній, та може лиш тогди щось помочи, коли без опору буде піддавати ся верховодячим силам. Встань же, може удасть ся і без закладників узискати від короля Данаїв добру запоруку.

Вістники увійшли до намету і дали знати, що заступник короля Хетів і союзні з сим послїдним князї ждуть на фараона в сьвітлици нарад. Рамзес велів убрати ся в корону горішного і долішного Єгипту та в цїлий свій королївский стрій. Єго церемонники, носці відзнак єго власти і найстарші над єго писарями пішли наперед, підчас коли єго сини головні команданти єго войска і товмачі ішли за ним.

З повагою засїв Рамзес на своїм престолї і строга повага сьвітила ся єму з очий, підчас коли він приймав поклони побитих союзників.

Азийцї цїлували землю перед єго ногами, лиш один король Данаїв не цїлував і поклонив ся.

Рамзес подивив ся на него гнївливо і казав через товмача спитати єго, чи він уважає себе за побитого чи нї. А тамтой відповів, що він явив ся перед фараоном не яко плїнник, а то що Рамзес від него жадає, понижає після звичаю в єго вітчинї уроджених на свободї людий, котрі лиш перед богами припадають аж до землї. Він має надію стати союзником володїтеля Єгипту і питає єго, чи він хотїв би мати приятелем чоловіка, котрийби був позбавлений чести?

Рамзес змірив очами горду, благородно збудовану стать князя, що так говорив до него і сказав остро: Я готов лиш з такими противниками мир заключити, що хотїли би віддати поклін подвійній коронї на моїй голові. Коли ти упираєш ся і не хочеш, то ти і твої люди не будуть участниками лагідних угод, які я хочу заключити з твоїми союзниками.

(Дальше буде).

[3]) Титул фараонів, котрий часто згадує ся на написах.

[4]) Середземне море.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского -- під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).